

WEERZIEN MET LAURA

Het is een gek verschijnsel, maar in de maand september worden blijkbaar alle dierentuinen bevangen door een soort omrust. Net zoiets als de trekdrang bij vele vogels. Het seizoen is achter de rug, de voorbereidingen voor de winter zijn nog niet begonnen, nu is het de gelegenheid om eens even op burenbijeenkomst te gaan. En dan komt iedereen bij iedereen op visite. Er wordt gesproken over het verloop van het seizoen, over geboorten en aanwinsten bij de levende haren, er komen ruiltransacties tot stand en men bekijkt de nieuwe gebouwen en wisselt van gedachten over de plannen voor het komende jaar. September is ook de maand waarin de jaarlijkse bijeenkomsten van de verschillende dierentuinorganisaties worden gehouden. Zo waren we dit jaar in Chester bijeen met de overkoepelende Internationale Unie van Dierentuindirecteuren en knoopten daar na afloop nog een paar bezoeken aan Engelse tuinen aan vast. Van die gelegenheid maakten we gebruik om eventjes naar de hoofdstad van Ierland, de Ierse Republiek, over te steken. Die hoofdstad, Dublin, is op zichzelf al een merkwaardigheid. Stelt U zich voor een stad van 600.000 inwoners in een land dat maar drie miljoen zielen telt. Ierland is een leeg land. Tien minuten rijden buiten Dublin komt men geen sterveling meer tegen. Golvend heuvel-land, bedekt met hoogveen, dat in de herfst tintelt van paars bloeiende struikheide en fel gele stekelbrem. Hier en daar loopt een chaap, zomaar in de leegte, en je vraagt je al hoe de eigenaar het dier ooit terug kan vinden. Wat een ideaal recreatiegebied, denk je dan als Hollander. Maar nergens is een spoor van „bermrecreatie“, nergens een auto met een

picknickende familie ernaast! En toch is de grote stad vlak bij, zij het dat deze achter de heuvelruggen schuilt.

In Dublin, in een gedeelte van een groot stadspark, ligt een van de oudste dierentuinen van Europa. Slechts Schonbrunn in Wenen en de Jardin des Plantes in Parijs zijn ouder. Bij de oprichting van de Londense Zoo werd Dublin al tot voorbeeld gesteld. Van de oorspronkelijke gebouwen is niet veel meer over. Alleen het portiershuisje bij de ingang wordt als historisch monumentje bewaard en gereconserveerd. De tuin bestaat voor een belangrijk deel uit water. Een enorme centrale vijver, vol mooie watervogels en met twee grote, dichtbegroeide gibboneilanden, wordt omringd door de eigenlijke dierentuin, die dus niet veel meer dan een brede oeverstrook vormt. Toch bergt die oeverstrook nog een aantal nieuwe of goed gemoderniseerde gebouwen, terwijl enkele oudere gebouwen t.z.t. gemoderniseerd zullen worden. Tot deze laatsten behoren o.a. het apenhuis en het rooidierengebouw, dat Dublin destijds internationale faam bezorgde door de leeuwtenokkerij die bijna zo bekend is geworden als de befaamde lokkerij van Leipzig.

Een van de allernieuwste gebouwen is het Neushoornhuis. Vrij klein, maar fris, praktisch en modern, met een grote uitloop die door zware bomen wordt omringd. In dit nieuwe verblijf huist een jong paartje Zwarte Neushoorns. Op zichzelf is dat niets bijzonders. Maar het paar is in Europa geboren en dat is nog niet eerder vertoond. Het mannetje aanschouwde het levenslicht in de dierentuin te Bristol. Het wijfje is niemand minder dan onze Laura! Herinnert U zich Laura nog? Over haar

vertrek uit onze Diergaarde, waar ze op 29 augustus 1960 geboren werd, vertelden wij U in B.G. 6/62. Ze is nu uitgegroeid tot een jonge dame die er zijn mag. Ze was toch maar een dwaas klein zwijntje in haar eerste levensdagen. Nu prijkt ze met twee formidabele hoorns op haar neus. Jammer genoeg zit de voorste hoorn los. Daarmee is ze van schrik tegen de afscheiding opgetornd toen haar maat de domheid beging in de afscheidingsgracht te rollen. Erg is dat niet, want onder de losse hoorn groeit alweer een nieuwe neusversiering die binnenkort het beschadigde instrument waar- dig zal kunnen vervangen. Dat we met voldoende

ning dit jonge stel bekeken in hun fraaie, nieuwe verblijf, laat zich denken.

Op de terugweg door de dierentuin cirkelden vluchten grote, grijze ganzen over onze hoofden die al spoedig naast de vijf neerstreken. Tientallen Zebraganzen kozen die avond de weg naar de dierentuin waar ze geboren zijn. De dag brengen ze ten dele door in een stadsparkje, midden in het drukke Dublin. 's Avonds keren ze echter steevast op honk terug. Een fantastisch mooi gezicht! En een waardig besluit van dit „familiebezoek“.

v. B.

ACU van Bommel

WAT ANDEREN BOUWEN

Nu we in onze Diergaarde de mogelijkheid zien opdoemen om in de komende jaren enkele gebouwen en dierenverblijven te moderniseren of te vervangen en ook de aquariumplannen weer enigszins actueel worden, kijken we met extra veel belangstelling naar al het nieuwe en moderne dat in andere Europese tuinen op het ogenblik tot stand komt. Zelfs de oudste en meest gerenommeerde dierentuinen zijn koortsachtig bezig zichzelf grondig te vernieuwen. De Londen Zoo, nu 135 jaar geleden voor het publiek geopend en jarenlang een standaard voor het begrip dierentuin, heeft een tienjarenplan in uitvoering van niet geringe omvang. Vrijwel niets blijft onveranderd of op dezelfde plaats. Met een paar uitzonderingen dan altijd. De Londense tuin bevat n.l. enkele gebouwen die destijds door de toen befaamde architect Decimus Burton zijn ontworpen en men acht de historische waarde van deze gebouwen, niet geheel ten onrechte, zo groot dat men die

wenst te behouden. Daar het echter niet verantwoord is om dieren te houden in stallen die niet in overeenstemming zijn met de moderne inzichten, worden deze gebouwen inwendig aangepast aan meer moderne normen. Dat is geen geringe opgave. Het eerste resultaat van deze werkwijze is thans gereed. Het Giraffengebouw, in 1836 door Burton ontworpen, vormt nu het centrum van een groot complex van dierenverblijven, grotendeels nieuw gebouwd, maar aan Burton's schepping aangepast. Om de betrekkelijk geringe ruimte van de tuin zoveel mogelijk te benutten is dit complex nu in twee verdiepingen uitgevoerd, waarbij het publiek dat het hoogste terras bezoekt op het dak van de stallen voor het laagste terras wandelt. De bij de oorspronkelijke en nieuwe stallingen behorende buitenperken zijn geheel gewijzigd en in plaats van door hekken gedeeltelijk door grachten omringd. Bij de giraf- fen is dit laatste niet bepaald een succes ge-

Bijdragen - Galieden, Rotterdam, 11 (11) 1963 p. 2-3

